Poglavlje 1

London
Travanj 1821.

Dragi rođače Michael,
poznaješ li vojvodu od Foxmoora koji se nedavno vratio u Englesku? Čula sam toliko različitih priča o skandalu zbog kojega je otišao, da više jedva da znam u što vjerovati. Dvije dame koje su najviše pogođene slučajem, lady Draker i Louisa, sestra lorda Drakera, ništa ne govore. Je li vojvoda spomenuo nešto o tome drugoj gospodi?
Srdačno tvoja,
Charlotte

Ništa se nije promijenilo u sedam godina.

I sve je bilo drukčije.

Simon Tremaine, vojvoda od Foxmoora, stajao je na granitnoj galeriji iznad vrta svoje sestre Regine oprezno promatrajući njezine uzvanike. Možda je samo on bio drukčiji. Prije njegova mandata glavnog guvernera Indije točno bi znao kako se snaći na ovom skupu najpametnijih i najboljih članova britanskog društva.

Sada se osjećao kao stranac u vlastitoj domovini.

Piskutav zvuk propara mu lijevo uho i podsjeti ga da nije jedini stranac ovdje. Pruži ruku da počeška trbuh svog ljubimca majmu-

na. „Da, Raji, zabave su ovdje posve drukčije od onih u Vladinoj kući u Kalkuti, zar ne?"

Nema starosjedilačkih orkestara koji sviraju s više entuzijazma no vještine, nema masnog karija i paprenih ujušaka, nema tropskih palmi vlažnih od kokosova mlijeka. Ovdje su bili samo iskusni harfisti, francuski umaci i živica od tise pod kojom su se rasuli grmići jaglaca.

I mnoštvo novih lica kojima bi trebalo zapamtiti imena, mnoštvo novih članova parlamenta koji su došli procijeniti ovu svečanu proslavu rođendana kraljevog nezakonitog sina.

„Regina me je mogla upozoriti da kani pozvati baš svakog prokletog člana parlamenta u kraljevstvu na 'proslavu svog muža'", obratio se Rajiju. „Iznenađen sam što je Draker ovo dopustio. Nekoć bi zabranio ulazak na imanje ovolikom mnoštvu."

Simon zakorači prema osvijetljenim vrtovima, a zatim se ukoči kad mu pogled zapne na tamnokosoj ženi koja je stajala u podnožju. Drakerova sestra, Louisa North. Koja je također bila kraljevo kopile. I ista ona žena koja ga je bila prognala u Indiju.

Regina mu je bila jasno dala do znanja da će njezina šogorica biti na proslavi no, ipak, očekivati njezinu nazočnost i vidjeti je uživo bile su dvije potpuno različite stvari.

Posebno kad izgleda *ovako* kako je izgledala.

Osjetivši iznenadnu napetost svoga gospodara, Raji započne luđački torokati. Simon kimne. „Da, prije je bila zgodna. Ali sada..."

U nekome je trenutku, za vrijeme njegova izbivanja u inozemstvu, ta nezgrapna nevinost što ga je proganjala u snovima procvjetala u profinjenu ljepoticu.

Simon zastenje. Zašto joj sve te uzaludne godine provedene na bračnom tržištu nisu otupjele sjaj u očima i taj prštavi smijeh? Zašto bogati obroci na dvoru nisu poružnjeli njezinu bujnu figuru?

Ne, nije bila ni najmanje ružna, prokletnica.

Ali bila je drukčija, to svakako. Nekoć privlačno opušteno po-

našanje seljančice danas se obuzdalo u naučenu rezerviranost. Čak je i njezina plava haljina od kineske svile izgledala suzdržano, taj suptilno elegantan komad ženske prepredenosti koji je tek naznačivao izazovnu veličanstvenost njenih oblina. A djevojačke uvojke zamijenio je profinjeni kovitlac crnih podignutih kovrča, koje su preklinjale da ih se raspusti i obljubi...

Prokletstvo. Kako se usuđivala još uvijek imati ovakav utjecaj na njega? Njegov bi se djed okrenuo u grobu. Nakon što je onako bezobzirno postupio prema njoj, ostarjeli grof od Monteitha bio je bijesan. Simon nikada neće zaboraviti što mu je djed rekao prilikom njegove posljednje posjete prije odlaska u Indiju.

Znao sam da ćeš dokazati da si bezvrijedan kao tvoj otac, koji je također stavljao zadovoljstvo iznad dužnosti. Zar nisi naučio ništa iz moje obuke? Preveliki si rob svojih strasti da bi ikada mogao uspješno vladati državom.

Proklet bio i on i njegova „obuka". Simon je ocu svoje majke dokazao da je u krivu u Indiji kojom je vješto upravljao, ako se izuzme ona glupa neoprezna pogreška na Pooni. I sada bi mu u Engleskoj također dokazao da je u krivu, s Louisom ili bez nje, samo da djed Monteith nije umro prije nego što je stigao svjedočiti Simonovu trijumfu.

Raji se nemirno uzvrtio na njegovu ramenu pa Simon protrlja majmunovo rame da ga smiri. „Da, nitkove. Najbolje bi bilo da se pridružimo gomili prije nego me itko, a pogotovo gospođica North, ugleda kako ju gutam pogledom kao izgladnjeli Hindu koji meditira nad zdjelom riže."

Zakorači prema stepeništu.

„Vaša milosti!"

Simon se okrene i ugleda Castlemaineovog slugu kako žuri galerijom. „Gospodarica mi je rekla da vas pronađem", reče čovjek kad se približio Simonu. „Njegovo veličanstvo je zatražilo da mu se smjesta pridružite u ružičnjaku."

Vrag ga odnio, još jedan kojega nije htio vidjeti. Simonova pre-

piska s bivšim prijateljem bila je ograničena na upravne poslove. „Što njegovo veličanstvo želi?"

Sluga se ustrepće. „Ja-ja ne znam. Samo su me poslali da vas dovedem." Pogledao je oprezno Rajija. „Da prvo stavim stvorenje u njegov kavez?"

„Raji je u Indiji nazočio na više od trideset balova. Bit će u redu." Simon odbije slugin prijedlog odmahnuvši glavom. „Reci njegovom veličanstvu da ću mu se uskoro pridružiti."

„Vrlo dobro, gospodine", reče mu sluga i odbrza izgledajući primjetno uznemireno.

Simona nije bilo briga. Neka kralj čeka, kao što je i on njega pustio čekati tolike godine da nastavi svoju političku karijeru.

Započeo se spuštati stubištem i shvatio da su mu put prepriječile Louisa i postarija dama s kojom je razgovarala. Blagi Bože, bila je to lady Trusbut. Prepoznao bi tu barunicu, ljubiteljicu ptica, bilo kada. Nijedna druga ne bi nosila pernatu lepezu i pernatu torbicu, da se i ne spominje uobičajeno perje na njezinoj haljini i frizuri koje je činilo da više nalikuje peradarici nego supruzi utjecajnog člana Doma lordova.

Kada su harfisti započeli svirati novu kompoziciju a lady Trusbut okrenula glavu da ih posluša, zapazio je da je nosila čak i prekrasnog umjetnog pauna koji joj se ugnijezdio u...

Dovraga. Raji!

Posegnuo je za svojim ljubimcem, no Raji je već jurio stepenicama prema jedinoj stvari koja ga je mogla navesti na neposluh. Lažne ptice.

Razdragani Raji uspentrao se po leđima lady Trusbut i posegnuo za igračkom koja je krasila njezinu frizuru. Simon se baci za njim psujući, no ustukne kad je lady Trusbut zavrištala... i nastavila vrištati kada joj je Raji skočio na glavu, povlačeći ukras čvrsto pričvršćen za njezinu kosu.

„Raji, ne!" naredi mu, no njegov se glas utopio u moru paničnih uzvika gostiju koji su joj pohitali u pomoć.

U međuvremenu, Louisa je pokušavala privoljeti majmuna da joj se prebaci na ruku, dok je lady Trusbut zapala u jecajuće skandiranje: „Ski-daj-ga—ski-daj-ga—ski-daj-ga...”

„Raji, dođi ovamo!” Simon zareži kad se približio svom nestašnom ljubimcu.

Ovoga puta čuli su ga i njegov ljubimac i Louisa.

Premda ga je Raji ignorirao, Louisa ga je itekako primijetila. Okrenula je glavu i u pogledu joj se na trenutak ukazao šok. Potom joj se na licu pojavila staložena maska. „Vjerujem da je ovo vaše stvorenje.”

„Bojim se da jest.” Namršteno pogleda prema svom ljubimcu. „Dolazi dolje iste sekunde, ti nitkove!”

Simon posegne za njim, ali Raji se povukao unazad, zgrabio i pauna čime je izmamio još jedan krik lady Trusbut.

Za jednog majmuna, Raji je posjedovao zadivljujuće razvijenu sposobnost samoodržanja.

„Samo pogoršavate situaciju, vaša milosti”, reče Louisa. „On vas se boji.”

„Jedino čega se on boji je da će ostati bez te proklete ptice”, obrecne se Simon, iznerviran što ga je oslovila s „vaša milosti” kao da su stranci.

„O Bože, o Bože.” Lady Trusbut se uhvatila za glavu pa zatim zaskvičala kad ju Raji jače počupao. „Ne smijete dozvoliti da ovo stvorenje upropasti mog najdražeg pauna!”

„Sve je u redu”, reče Louisa, „Uvjerena sam da ćemo pronaći nešto drugo što bi mogao uništiti.”

Pogledala je oko sebe pa zgrabila šalicu s pladnja sluge u prolazu. Louisa je umočila prst u punč pa ga pružila majmunu. „Pomiriši ovo, Raji. Zar ne miriše divno?”

Ispila je malo iz šalice pa se široko nasmiješila i gurnula prst još bliže majmunu. „Mljac, jako slatko.”

Raji se nagne dovoljno blizu da joj lizne prst, prvo oprezno, potom željno. Podignula je šalicu visoko i Raji posegne za njom

jednom rukom, dok je drugom još čvrsto držao pticu. Louisa tada povuče šalicu.

„A ne, dragi dječače, morat ćeš doći po nju ovamo."

Čim se Raji nagnuo prema šalici, Simon je posegnuo za paunom pokušavajući raspetljati s njega majmunove prste. Raji je djelovao zdvojno, no naposljetku je punč pobijedio i on skoči na Louisino rame.

Lady Trusbut uplašeno uzdahne, ali Louisa nije ni trepnula. Zadivljujuće je smireno prihvatila majmuna u svoje naručje i dodala mu šalicu.

Dok je lady Trusbut mahnito popravljala svoju haljinu, Simon se obrati Louisi. „Dodaj mi ga." Bitanga je izgledala odlučna ponovo zgrabiti pauna jednom kad slisti punč.

Ali kada mu je pokušala pružiti majmuna, Raji se uhvatio za njezin prsluk i počeo zapomagati.

„Rekla bih da ne želi", reče Louisa podigavši jednu crnu obrvu prema njemu, ljuljuškajući nježno majmunčića koji joj se privio na grudi.

„Naravno da ne želi", promrsi Simon. Sretni razbojnik od njegova ljubimca ispraznio je šalicu uz samozadovoljni pogled. Mali izdajnik. „Pola muškaraca u ovom vrtu dalo bi si povaditi očnjake samo da mogu zamijeniti mjesto s ovim vražićkom."

Rumenilo koje se razlilo Louisinim obrazima, započelo se spuštati vratom prema grudima na kojima se ugnijezdila Rajijeva glavica, a Simonov se puls ubrzao i srce mu je zatutnjalo poput bjesomučnog trka slonova. Pogledao ju je u oči i susreo se sa smirenim zurenjem kojim ga je promatrala distancirano, kao da ga prvi put vidi. „Ako vam se ne sviđa gdje vam se ljubimac nalazi trenutno, možda ga ne biste trebali voditi na zabave."

„Dragi Bože!" uzviknula je lady Turbust koja je popravljala svoju raščupanu frizuru, podigavši u zrak ruku zamrljanu krvlju. „Pa ta zvijer me ranila!" uspjela je promrmljati prije no što se onesvijestila.

Dok je Simon bijesno psovao, Louisa mu naredi: „Donesite mi moje mirisne soli.”

„Gdje su?” upita je Simon.

„U mojoj torbici.” Pokušavala je žonglirati majmunčićem i praznom šalicom. „Ma, ništa zato, sama ću. Evo vam vaš majmun.” Gurne mu majmuna u ruke.

Raji je ispustio šalicu i zagledao se za njom, ali je na podu ugledao lady Trusbut i njezinog pauna. Simon je opazio njegov čeznutljiv pogled pa ga je uhvatio čvrsto za ručni zglob. „Ne, ovoga puta nećeš, razbojniče mali.”

Louisa je već raspirivala mirisnu sol ispod nosa lady Tursbut, kad su druge žene pohrlile pomoći i sjatile se oko pošljunčanog puteljka na kojemu je ležala. Simon se osjećao kao uljez. Opet. „Ispričavam se, moje dame, ali najbolje je da sklonim Rajija u njegov kavez.”

Nitko nije obratio pažnju na njega, osim Louise koja ga je odmjerila odozdol. „Da, vaša milosti, možete sada produžiti dalje. Sve je pod kontrolom.”

Produžiti dalje? Poželio joj je žestoko odgovoriti, ali Raji se trudio osloboditi i Simon nije imao vremena ostati i svađati se. „Molim vas, ispričajte se lady Trusbut u moje ime.” Simon odbrza kroz okupljeno mnoštvo.

Žurno se penjao stepeništem ne obazirući se na šaputanja oko sebe, no kada se našao unutra, bijes mu je ponovno nabujao. „Čovjek bi pomislio da smo drska mlada dama i ja potpuni stranci”, zarežao je bijesno, koračajući prema Drakerovoj ogromnoj knjižnici u kojoj je ostavio Rajijev kavez. „*Možete sada produžiti dalje, vaša milosti* – kako se usuđuje tako me otpustiti kao nekog prokletog slugu?”

Simon prostrijeli Rajija pogledom. „A ti si baš morao pogoršati situaciju, je li? Morao si me učiniti budalom pred njom. Nebrojene zabave u Indiji bez ijednog incidenta i onda odabereš moju prvu englesku svečanost da napraviš spektakl od obojice.”

Simon je ušao u knjižnicu uz glasno protestiranje majmuna zbog čvrstog stiska svojega gospodara. „Sljedeći put ću te baciti u okove, nitkove." Bila je to prazna prijetnja; Simon je rijetko uopće koristio i kavez za Rajija. Što je vjerojatno bio i razlog uvrijeđenog siktanja nevaljalca dok ga je Simon nosio prema zatočeništvu.

„Zaboravio sam da si se bavio rezbarenjem", oglasio se bolno poznat glas iza Simona. „Kad se samo sjetim kakav si nered znao napraviti u mom slikarskom ateljeu."

Simon duboko uzdahne. Prokletstvo. Prvo Louisa, sad ovo.

Polako se okrenuo i suočio se s kraljem koji je upravo ušao u knjižnicu. „Vaše veličanstvo." Simon se nezgrapno poklonio kralju balansirajući s Rajijem na ruci.

„Nije li to jedan živahan momčić?" Kralj je kimnuo prema Rajiju koji je još uvijek protestirao pokušavajući pobjeći od zatočeništva.

„Obično se pristojnije ponaša." Simon je ugurao Rajija u kavez, ali ljubimac se primirio tek kad mu je dodao veselo obojanu pticu, njegovu najdražu igračku, koju je očinskom ljubavlju stisnuo u zagrljaj.

George se približio i zavirio u kavez. „Ti si mu izrezbario tu igračku?"

„Rezbarenje mi pomaže misliti."

„Misliš, pomaže ti smišljati spletke i zavjere."

Simon ga oprezno odmjeri. „Koliko se sjećam, to je vještina u kojoj ste i sami briljirali."

„Prilično istinito." Kralj je prebacio pažnju s majmuna pa odmjerio Simona. „Izgledaš dobro."

„I vi isto." Zapravo, George je izgledao kao podbuhli kit. Godine razvrata i pijančevanja jasno su se ocrtavale na njegovoj otečenoj figuri i blijedoj koži.

„Prije mi nikada nisi lagao, ti drski mali nitkove, pa bolje da ni sada ne počinješ."

Simon se zagrcnuo od smijeha. Lagao je kralju bolno redovito

– tako je uostalom napredovao u karijeri. Ali više neće. „U redu. Izgledate užasno. Jeste li to htjeli čuti?”

George se lecne. „Ne. Ali to je istina, zar ne?”

„Istina ovisi o perspektivi.” Simon zatvori Rajijev kavez, pitajući se što li je kralj naumio. „Kao što bi moj ađutant običavao reći, bolje je biti slijep nego vidjeti stvari samo iz jednog kuta.”

„Nemoj mi podvaljivati te gluposti koje si čuo od toga indijskog soja”, obrecne se George.

„Nisi ti nekakav bogatun koji se vratio iz Indije da bi držao predavanja o svojim pustolovinama i zabavljao svjetinu svojim egzotičnim ljubimcem. Obojica dobro znamo da je tvoja sudbina veća od toga.”

Simonovi su se prsti na ove riječi ukočili na bravi koju je zaključavao, a ton glasa bio mu je ujednačeno obazriv. „Zvučite prilično uvjereni u to.”

„Nije vrijeme za igrice. Znam da si jučer bio u parlamentu. Pregrupiravaš se, zar ne?”

Simon nije poricao. Niti je otkrio kako mu je običnih sat vremena provedenih sa starom kompanijom rasvijetlilo koliko mu je boravak u Indiji promijenio političke ideje. Vladanje s očinskom popustljivošću možda je funkcioniralo u vremenima njegova djeda, ali Francuska revolucija i američko dezerterstvo promijenili su očekivanja naroda.

Nažalost, stari konzervativci odgovorili su uvođenjem drakonskih mjera i zakona koji su uzburkali strasti i uzrokovali dodatne probleme. Morat će početi slušati glasove nezadovoljnih, što je zapravo značilo da se Donji dom treba rekonstruirati tako da ne predstavlja samo najbogatije zemljoposjednike.

Simon nije kanio svojim starim saveznicima odmah razotkriti svoje nove ideje. Planirao je u početku ići polako. Stari konzervativci nisu dobro reagirali ni na same prijedloge reformi – morat će ih nekako uvjeriti da njegove mjere neće značiti odbacivanje vladine politike.

Polagana, umjerena promjena bila je jedini način koji su u stanju prihvatiti.

Simon se okrene i ugleda kralja kako ga promatra nesigurnim pogledom. „Još uvijek namjeravaš slijediti svoju cjeloživotnu ambiciju, zar ne?" Njegovo veličanstvo mu je pomno proučavala izraz lica. „Svi očekuju da ćeš slijediti Monteithov svijetli primjer."

Onda neka se svi nose dovraga. Jer, premda je njegova ambicija i dalje bila živa kao i prije, Simon nije namjeravao progoniti je slijedeći „svijetli primjer" svog djeda i život provesti u licemjerju i tajnoj moralnoj korumpiranosti.

Ili pasti natrag u zagrljaj kralja i njegovih makinacija. Njegovo veličanstvo bilo je, najblaže rečeno, nepredvidljivo i vrlo opasno. „Nisam još odlučio..."

„Jasno da jesi." Prekinuo ga je i lukavo ga pogledao. „Inače ne bi odslužio čitav mandat kao glavni guverner. Vratio bi se u Englesku kad bi se umorio od vrućine i zmija i problema sa starosjediocima. Ali dok bi neki slabić na tvom mjestu odavno rekao 'imam bogatstvo i čin, kome treba politika?', ti si sve to izdržao."

Simon se nakostriješi. „Izdržao sam jer sam se na to zavjetovao."

„I zato što sam ti rekao da u protivnom nećeš imati budućnost u politici.

Njegovo ga je veličanstvo očigledno odlučilo do kraja pritisnuti. „Da. Ali ja sam svoj mandat odslužio bespogovorno i lojalno i sada očekujem vašu bezrezervnu podršku u mom natjecanju za premijera. Kao što smo se i dogovorili."

Kralj je obišao oko Simona, podmuklo se smješkajući. „Ali nismo se baš tako dogovorili, zar ne? Rekao sam ti prije odlaska u Indiju da se neću protiviti tvom ponovnom ulasku u politiku nakon povratka. Nije bilo ni spomena o mojoj podršci."

Oštar nalet bijesa razlio se Simonovom utrobom. Premda nije bio iznenađen što njegovo prokleto veličanstvo cjepidlači, to je otežavalo njegove planove za Englesku. Koliko god mu se to gadilo, trajna promjena zahtijevala je kraljevo savezništvo.

Ali radije bi bio proklet nego da ga moli. „Onda sam, dakle, prepušten sam sebi. Hvala što ste mi rasvijetlili tu pojedinost." Okrenuo se prema vratima. „Ispričajte me..."

„Čekaj, vrag te odnio. Samo sam htio reći da, ukoliko zaista želiš moju bezrezervnu podršku..."

„Morat ću raditi onako kako vi kažete." Simon je prišao vratima i zaustavio se. „Posljednji put kad ste mi pred nosom mahali svojom bezrezervnom podrškom, završio sam u prognanstvu." Zahvaljujući jednom neopreznom poljupcu i hrpi lažnih obećanja. „Ispričavam se što sam izgubio interes za dodvoravanje."

„Ne budi drzak, Foxmoore. Jako dobro znaš da je ono što se dogodilo s Louisom bila tvoja krivnja. Rekao sam ti da ju ne uvjeravaš da se želiš oženiti njome. Što sam trebao učiniti, ignorirati tvoj prkos?"

Očito će ovaj razgovor ipak imati nastavak, unatoč Simonovim željama. Zatvorivši vrata knjižnice, okrenuo se prema kralju. „Dali ste mi nemoguć zadatak. Udvaraj joj se, ali nemoj joj se udvarati. Nagovori je da se nađe nasamo s tobom, ali nemoj joj otkriti zašto." Duboko uzdahne. „Nisam mogao ispuniti vaše ciljeve držeći se rezervirano."

„Mislio sam da ćeš se ponašati kao častan džentlmen."

S Louisom, čije su mu pohotne usne čak i tada proganjale snove? „Čak i ja imam svoje granice."

George ga promotri, procjenjujući ga. „Poprilično se promijenila u odnosu na onu mladu ženu koju si poznavao, ne misliš li?"

Nagla promjena teme zatekla je Simona nespremnog. Osjećao se kao da je upao u živi pijesak. „Zaista ne bih mogao reći. Jedva da smo imali vremena i progovoriti."

„Puno je opuštenija u društvu, postala je samouvjerena." Kralj se namršti. „Čak i previše samouvjerena, ako mene pitaš."

„Nevolje u raju, vaše veličanstvo?" reče mu Simon ironično.

George ga smrknuto pogleda. „Pretpostavljam da ti je tvoja sestra već rekla sve o tome."

„Regina i ja nismo razgovarali o Louisi."

Kralj se uzvrti po sobi. „To tvrdoglavo djetence me dovodi do ludila. Odbija svakog udvarača, govori kako se nikada neće udati. Isprva joj nisam vjerovao, ali već joj je dvadeset i šest godina i još uvijek ne pušta nikoga ni blizu."

George uputi Simonu turoban pogled. „Onda su tu još i njene aktivnosti. Nisam protestirao kada je djevojkama u prokletoj školi udovice Harris davala savjete za ponašanje na dvoru. Mislio sam da će je to zabaviti nakon smrti moje kćeri Charlotte, jer Louisa je to jako teško podnijela. Kao uostalom i svi mi. Ali sada se počela družiti s reformatorima i povlači se po Newgateu..."

„Zatvoru?" upita, znatiželjan i protiv vlastite volje.

„Točno. Ona i njeno Društvo londonskih dama udružile su se s onim kvekerima iz Udruženja za poboljšanje života zatvorenica i zajedno im nose pomoć u Newgate."

Simona je ovo iznenadilo. Louisa mu nikada nije odavala dojam osobe koja je zainteresirana za ikakve reforme, posebno one neugodne. „I njezin brat to dopušta?"

„Draker joj to odobrava, proklet bio. Čak i Regini dopušta da ide s njom. Budala misli da je dobro za njih da troše svoje vrijeme na nešto *korisno* i *vrijedno*."

Simon slegne ramenima. „Dobrotvorni poslovi tradicionalna su razbibriga dama."

„Neudanih? Koje ne bi trebale svoje nježne glavice ukaljati perverzijama kojima bi tamo mogle svjedočiti?"

Simon se naježio i uzdrhtao, prisjetivši se jedne posjete Newgateu prije dosta godina. Čovjek je bio u pravu. Zatvorenici koje je tamo vidio ponašali su se tek nešto bolje od životinja. Zamisliti Louisu na tom mjestu...

Ali to više nije bila njegova stvar.

„A kada ne ide u Newgate, ona i njezino Društvo londonskih dama prikupljaju sredstva za to Udruženje."

„Zato je, dakle, razgovarala s lady Trusbut."

„Oh, ona od lady Trusbut želi puno više od njezinog novca. Želi da im se ta budalasta peradarka pridruži u Društvu londonskih dama kako bi…" George naglo ušuti.

Simonu ga pogleda ispod oka. „Kako bi što? Što je toliko loše u tome da se lady Trusbut priključi Louisinom dobrotvornom društvu?"

Kralj odvrati pogled. „Ništa. Osim toga što se vrzmaju po zatvorima, naravno."

To očito nije bilo ono što je zabrinjavalo kralja. No nije bilo ni bitno. „Zašto bi se nova razbibriga vaše kćeri uopće mene trebala ticati?"

Kralj se opet zapiljio u njega. „Sviđa li ti se Louisa još uvijek?" Primijetivši Simonovu napetost, kralj užurbano nastavi: „Što ako ti kažem da ju možeš imati?"

Simonovom se kralježnicom razlilo uzbuđenje koje on nemilosrdno zatomi. Bila je ovo zamka.

„Siguran sam da bi Louisa o tome imala čvrst stav."

„Možda, kada bi znala za ovo. Ali ja namjeravam ovaj aranžman zadržati među nama."

Simon oštro uzdahne. „Ako mislite da ću još jednom igrati…"

„Ne predlažem ti ništa nepošteno; ovoga puta mislio sam na brak. Njoj je potreban muž koji će ju štititi. A ti si naprosto logičan izbor."

„Ja!" Prijedlog je uzdrmao Simona. „Vi to ne možete misliti ozbiljno. A što je onom vašom tvrdnjom da se ona mora udati iz ljubavi? Za koju sam ja nesposoban, prema vašim riječima."

Što je nažalost bila istina.

„Mislio sam da će pronaći nekoga. Ali nije i bojim se da nikada ni neće."

„Osim ako se *ja* oženim njome?"

„Upravo tako. Oženi se njome, razdjeviči je i napravi joj dijete. Učini što god je potrebno da ju zadržiš doma na sigurnom."

Simon prasne u smijeh. Ovo nije bio razgovor kakav je očeki-

vao voditi s njegovim veličanstvom. „Uvjeren sam da ste svjesni ironije. Ja i Louisa... u braku..."

„Nekoć si je smatrao privlačnom." Lice mu se smrači. „Ili je možda njezin zahtjev da te se pošalje odavde promijenio tvoje osjećaje iz nježnosti u mržnju?"

Simonu ovo više nije bilo nimalo smiješno ni zabavno. „Ionako ne gajim nikakve osjećaje prema njoj."

Lažljivac. Istina je bila da ju je pokušao mrziti. Njegov ga je bijes, pomiješan sa zdravom dozom frustrirane požude, proždirao u prvim danima boravka u Kalkuti. Provodio je mnoge noći u grozničavim fantazijama, zamišljajući je u svojoj vlasti, sanjareći o tome kako ga moli za oprost nudeći mu svakojake erotske usluge. No težak posao glavnog guvernera s vremenom je otopio sav njegov bijes.

Bio je uvjeren da je potisnuo svoju požudu, sve do danas. No to nije bilo važno. Neće dopustiti Louisi da ga omete u njegovoj ambiciji tim svojim zavodljivim ustima i osvježavajućom hrabrošću. On je svoju lekciju naučio.

Osim toga, George je očito skrivao prave razloge svoje želje da se Simon oženi, a to je nekakvu vezu s njom činilo prilično opasnom.

„Ja Louisu ne mrzim", reče Simon, „ali u ovakvim okolnostima vjenčanje ne bi bilo mudro. Čak i kad bih ja to želio, ona bi to spriječila. Očito je da je izgubila bilo kakav interes koji je nekoć imala za mene." Bolno, ali istinito, sudeći prema njezinim reakcijama pri prvom susretu.

„Ali ipak, ona je i dalje neudata. I porumeni svaki put na spomen tvog imena."

Ignorirao je naglo ubrzanje pulsa. „Je li?"

„Pa što misliš, zašto sam ti pristupio s ovim prijedlogom? Zato što vjerujem da još uvijek potajno gaji osjećaje prema tebi."

„Onda ih zaista gaji jako potajno." Prokleta se ženska držala prema njemu kao da je u pitanju bilo koji drugi džentlmen kojega

je mogla sresti na zabavi, a ne prvi muškarac koji ju je ikada poljubio. „Svakako im maloprije nisam vidio ni traga."

„Vidjet ćeš. Uposli malo taj svoj šarm. Sam Bog zna da si sada poželjniji nego ikada, nakon tvojih herojskih djela u Bitki kod Kirkee."

Simon duboko udahne. „Da, nije li bilo herojski od mene što sam zatvorio vrata staje nakon što su konji pobjegli?"

Kralj ga odmjeri znatiželjnim pogledom. „Reagirao si inteligentno. Nitko te ne krivi za ono što se dogodilo na Pooni."

Nitko, osim njega samoga. Zato što nitko osim njega nije prepoznao razmjere njegove pogrešne procjene. Mogao je spriječiti rušenje Poone, da je samo...

Ali to neprestano preispitivanje nije mu činilo dobro. Naučio je nešto iz te svoje pogreške i sada je kanio korisno upregnuti to svoje znanje. I iskupiti se za svoju pogrešku. To je bilo jedino ispravno.

„Poanta je", nastavio je kralj, „da je Louisi još stalo do tebe – siguran sam u to. A ako si ju jednom uspio navesti da se zaljubi u tebe, možeš to učiniti opet."

Ova mučna molba ga je uznemirila. Nije mu trebala naklonost Louise North u ovome životnom trenutku. „Ali ja to ne želim opet učiniti."

„Čak ni ako se pobrinem da budeš sljedeći premijer? Liverpool mora dati ostavku nakon ovog nereda na St. Peter's Fieldu. Čak i ostali ministri priznaju da bi njegov odlazak stišao svjetinu."

A drugi su ministri bili čak i gori od Liverpoola, no njih bi se moglo razriješiti jednom kad Liverpool ode. Sudeći po Simonovim razgovorima s članovima stranke, glavni je osjećaj bio da je čitavoj trenutnoj vladi potrebna rekonstrukcija.

Možda je promjena konačno bila u zraku. Možda je konačno došlo vrijeme da se posijeku mrtvi balvani prije nego što se tlo pošumi engleskim hrastom.

Ali to nije značilo da je Simon mogao imati povjerenja u Georgea kao drvosječu.

„A što ćete učiniti ako se Louisa odbije udati za mene, ili ako ponovo ustvrdi da sam joj slomio srce?" upitao je Simon. „Ne. Neću ponovo riskirati svoju karijeru." Zakoračio je prema vratima.

„Barem uzmi malo vremena da promisliš o tome", reče kralj. „Ako učiniš to za mene, kunem ti se, nećeš zažaliti. A ako ne..." George znakovito zastane.

Prokletstvo, kralj je još uvijek imao moć stvoriti mu gomilu neprilika. Ali zašto bi pribjegao prijetnjama oko Louisine udaje? To nije imalo smisla.

Možda bi bilo pametno da Simon malo prouči situaciju prije negoli spali sve mostove. „Razmotrit ću vašu ponudu." Barem dok ne sazna nešto o kraljevim motivima.

Budući da očito neće uspjeti izvući istinu iz Georgea, preostao mu je samo jedan izvor –Louisa. Možda je ona znala što je izazvalo ovakvu kraljevu brigu.

Hoće li mu to htjeti reći, bila je već druga stvar. Morat će biti oprezan s pitanjima, ali odgovore će već izvući. Jer, odlučio je, drznut će se odgoditi vlastite planove dok ne sazna točno što li je to kralj naumio.

I kakvu ulogu izazovna i opasna Louisa North igra u ovoj zagonetki.